

Arrest

nr. 240 054 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 januari 2019 België binnen met zijn *taskara* en verzoekt op 21 januari 2019 om internationale bescherming. Op 22 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 oktober 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Chelkapa, regio Kelagay in het district Doshi in de provincie Baghlan. U ging zes jaar naar school, waar u na het eerste jaar van het middelbaar onderwijs stopte. Daarna was u thuis als hulp. Uw paternale oom, die ook voor het leger werkte, moedigde u aan om u te voegen bij het Afghan National Army (ANA), wat u deed toen u meerderjarig werd. U werkte vervolgens bijna drie jaar als soldaat voor het ANA, tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U volgde uw legeropleiding gedurende twee maanden in Herat, waarna u gestationeerd werd in het derde artillerie bataljon in de provincie Badghis. Gedurende uw legerdienst werd u telefonisch bedreigd door de taliban. Zij wilden u straffen daar u voor de overheid werkte. Tijdens uw stationering in Badghis werd u eind 2016 telefonisch op de hoogte gebracht van een aanval door de taliban op het huis van uw paternale oom, waarbij uw oom werd doodgeschoten omdat hij voor de overheid werkte. Eind 2017, nam u verlof op om terug te keren naar huis en te trouwen. Ongeveer 25 dagen tot een maand na uw terugkeer werd uw huis door de taliban aangevallen met een granaat. Het dak stortte hierdoor in en er ontstond een brand. Uw ouders kwamen hierbij om, en uw echtgenote, broer en zus, alsook uzelf raakten hierbij gewond. U werd naar het ziekenhuis gebracht door uw burens, waar u na 40 à 45 dagen ontslagen werd. Gedurende uw verblijf in het ziekenhuis duurden de bedreigingen door de taliban voort. Imams van de lokale moskee hebben uw oom en schoonvader gevraagd naar uw verblijfplaats, en verteld dat de taliban u nog zocht. Hierop is er besloten door uw ooms en schoonvader dat u niet meer veilig was en moest vluchten. U hebt dan afscheid genomen van uw ooms in Chelkapa, en u bent vervolgens eind 2017 of begin 2018 Afghanistan ontvlucht. Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban en de imams van de lokale moskee naar uw verblijfplaats blijven vragen. U reisde vanuit Chelkapa naar Kabul, waar u uw taskara ontving van de smokkelaar en u ging vervolgens per bus naar Herat. Via Iran reisde u in 25 dagen naar Turkije. Vervolgens heeft u meerdere pogingen ondernomen om vanuit Turkije Griekenland binnen te komen. Na binnenkomst in Griekenland heeft u er negen maanden verbleven. U werd er twee maanden opgesloten, waarna u een document kreeg om naar Athene te gaan. U verbleef dan 21 dagen in Athene bij een smokkelaar, waarna u naar Patras vertrok. Vanuit Patras bent u meermaals teruggestuurd naar Athene, waarop u telkens terug reisde naar Patras. Tijdens uw verblijf in een gesloten centrum zijn uw vingerafdrukken genomen, maar heeft u geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Vervolgens heeft u Patras verlaten, en reisde u verder naar Italië, waar u 10 dagen verbleef. In Italië besloot u, omwille van de slechte leefomstandigheden, naar Frankrijk te gaan. U zette uw reis dan voort naar Frankrijk, waar u 25 dagen verbleef in Parijs. Toen u daar constateerde dat de levensomstandigheden even slecht waren als in Italië besloot u verder te reizen naar België. U huurde een taxi met anderen voor 30 euro per persoon, waarmee u uiteindelijk België bereikte. U kwam aan in België op 03 januari 2019 en meldde u aan op 04 januari 2019. U diende 17 dagen later, op 21 januari 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Twee tot drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de dato 23 september 2019, is uw paternale neef I. (...) vermoord door de taliban omwille van zijn legerdienst binnen het ANA. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten voor: acht foto's van uw legerdienst, twee foto's van familieleden, twee foto's van politiecificaten van uw paternale oom, een foto van uw verwonding, alsook uw legerbadge, een legercertificaat, uw bankkaart en uw taskara. Op 08 oktober 2019 maakt u vijf additionele foto's en een filmpje met betrekking tot uw overleden neef over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dienst aangestipt te worden dat het door u geschetste profiel van voormalige Afghaanse militair niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat u een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren. Uw profiel als soldaat bij het ANA volstaat bijgevolg op zich niet voor de toekenning van internationale bescherming. U haalt zelf aan een gewone soldaat te zijn geweest en aldus geen bijzondere hoge rang te hebben bekleed. Hoewel u zich buiten de militaire basis begaf, was u belast met het detecteren van landmijnen en diende u de weg vrij te maken. U had geen actieve rol bij gerichte gevechtsmissies tegen opstandelingen groepen en uw rol was voornamelijk beperkt tot het detecteren van landmijnen, zoals u verklaart. Daar het CGVS heden niet in twijfel trekt dat u op een bepaald ogenblik bij het ANA tewerkgesteld was als soldaat, bent u slechts in staat om uw activiteiten op beperkte wijze te beschrijven. Uw tewerkstelling bij het ANA ondersteunde staaft u op de zetel van het CGVS met het voorleggen van uw legerbadge (zie groene map 'Documenten' – document 15), alsook foto's (zie groene map 'Documenten' – documenten 1-8) genomen gedurende uw legerdienst. Wanneer bevraagd over uw activiteiten bij het ANA verklaarde u enkel landmijnen te hebben opgespoord (CGVS, p.13), maar nooit te hebben deelgenomen aan gevechten of schoten te hebben gelost (CGVS, p.13-14). Ook verklaart u dat het niet uw beroep was om te vechten (CGVS, p.16). Het CGVS merkt echter op dat u op geen enkel van de voorgelegde foto's betreffende uw legerdienst te zien bent met een metaaldetector, die volgens u gebruikt wordt bij de opsporing van landmijnen (CGVS, p.13).

Voorts verklaart u tevens dat uw paternale oom, voor zijn dood, werkzaam was bij het ANA (CGVS, p.12) en dat u op aanmoediging van uw oom in dienst ging bij het leger. Uw kennis en vertrouwdschap over de rol van uw oom bij het Afghaanse leger is echter uiterst gering, zodat ook over de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas ernstige twijfels zijn. Hoewel u meermaals verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw oom net als u in dienst was bij het Afghaanse Nationale Leger legt u hiervan geen documenten neer. De documenten die u met betrekking tot uw oom wel voorlegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS betreffen slechts twee kopieën van eerder slechte kwaliteit (Zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Document 11 betreft een kopie van de politiebade van de man van wie u beweert dat hij uw oom is en document 12 betreft een certificaat van de politie opleiding van de man van wie u beweert dat hij uw oom is. Beiden certificaten vermelden aldus de politiedienst van uw oom, maar in beide documenten ontbreekt informatie over de legerdienst van uw oom bij het ANA. U legt evenmin documenten neer waarin uw familieband met deze oom zou kunnen blijken. Wanneer u gevraagd wordt de positie van uw oom bij het ANA te beschrijven, verklaart u niet te weten welke rang uw oom bekleedde of welke activiteiten uw oom uitvoerde tijdens

zijn dienst (CGVS, p.15). Ook bent u niet in staat het uniform van uw oom in dienst van het Afghaanse leger te beschrijven (CGVS, p.15). Het is zeer onaannemelijk dat u geen informatie heeft over uw oom en zijn rol binnen het ANA, u verklaart immers eerder dat uw oom u motiveerde om bij het ANA te gaan toen u meerderjarig werd (CGVS, p.12). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw oom u nooit informatie heeft verschaft over zijn eigen positie en/of rol bij het ANA. Daarnaast volstaat het loutere gegeven dat uw oom bij het ANA was niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. De vaststelling dat u niet in staat bent enige verklaring te kunnen geven over het legerprofiel van uw oom ondermijnt uw geloofwaardigheid. U verklaart verder dat uw oom eind 2016 is doodgeschoten bij een aanval uitgevoerd door de taliban op zijn woning daar hij een overheidsfunctionaris was (CGVS, p.21). Wanneer u gevraagd wordt hoe de taliban wist dat uw oom een overheidsfunctionaris was, geeft u aan dit niet te weten (CGVS, p.21). U legt verder geen enkel document voor ter staving van de aanval op uw oom door de taliban noch van uw ooms overlijden. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Uw vage en onzekere verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. U slaagt er niet in een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie u beweert dat hij uw oom is door de taliban en uw voorgehouden problemen met de taliban.

Ten aanzien van uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban, dient aangestipt te worden dat ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. U verklaart, na afloop van uw legeropleiding en voor de aanslag op uw oom door de taliban, reeds meermaals telefonisch te zijn bedreigd door de taliban op uw werk (CGVS, p.22-23). Wanneer u gevraagd wordt uit te weiden over deze telefonische bedreigingen, bent u niet in staat te verduidelijken hoe de taliban aan uw telefoonnummer kwam. Des te opvallender is het dat de taliban u op uw werk belde, daar u eerder verklaart dat er buiten uw familie en uw vrienden niemand ervan op de hoogte was dat u bij het leger werkte (CGVS, p.14). Uw vrees voor de taliban door de aanslag op uw oom en de dreigtelefoontjes op uw werk wordt voorts ondermijnd door het gegeven dat u verklaart geen specifieke veiligheidsmaatregelen te hebben genomen na de aanslag op uw oom bij uw terugkeer naar uw dorp eind 2017 om er te trouwen, ondanks het gegeven dat u zelf ook een overheidsfunctionaris was net als uw oom (CGVS, p.21). Bovendien keerde u terug naar uw dorp ondanks de dreigementen van de taliban die u anderhalf jaar nadat u in dienst ging begon te ontvangen. U verklaart immers dat anderhalf jaar na uw indiensttreding bij het ANA, de bedreigingen waren gestart (CGVS, p.23), dit betekent dat u anderhalf jaar meermaals bedreigd bent zonder enig verder gevolg, en u zich veilig genoeg achtte om terug te keren naar huis om te trouwen. Dit relativeert opnieuw de door u ingeroepen vrees in sterke mate.

U zet uw relaas voort door te verklaren dat bij een aanslag door de taliban op uw huis eind 2017 uw beide ouders zijn omgekomen, en uw vrouw en uzelf gewond geraakt zijn (CGVS, p.20). U legt echter geen documenten voor ter staving van deze aanslag. Hoewel u langer dan een maand werd gehospitaliseerd en uw echtgenote er erger aan toe was dan u, legt u noch medische attesten van uw vrouw of uzelf neer. Documenten of foto's met betrekking tot het overlijden van uw ouders legt u evenmin neer (CGVS, p.27). U legt enkel een foto ter staving van uw verwonding in het aangezicht neer (zie map documenten – document 13), waarvan niet kan worden vastgesteld of deze te wijten is aan de vermeende aanval van de taliban op uw woning of veroorzaakt werd door andere redenen. Op de vraag wie er verantwoordelijk is voor de aanslag verklaart u de taliban (CGVS, p.24). Het dient echter te worden opgemerkt dat wanneer u bevraagd werd over de personen die de aanval uitvoerden u niet in staat bent hierover meer informatie te verschaffen, wat moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw ingeroepen vrees. Uw kennis over de aanslagplegers beperkt zich tot informatie verkregen via uw burens (CGVS, p.24). Indien u werkelijk het slachtoffer werd van een aanslag waarbij uw ouders overigens het leven lieten, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van uw belagers en minstens al het mogelijke te doet te weten te komen door wie u en uw familie werden gevisieerd. U verklaart verder dat de bedreigingen voortduurden gedurende uw ziekenhuisopname van 45 à 50 dagen (CGVS, p.24-25). Ook hier bent u niet in staat te verduidelijken door wie u nog bedreigd werd, buiten dat mensen hebben gevraagd of u de aanval overleefd hebt (CGVS, p.24, 28). Opvallender is dat, ondanks de bedreigingen aan uw adres, u pas het ziekenhuis verliet nadat u gezond genoeg was om de behandeling ambulant voor te zetten (CGVS, p.25). Er werd immers al tijdens uw ziekenhuisopname al besloten dat uw situatie niet meer veilig was, en u zou moeten vluchten (CGVS, p.26). Het gegeven dat u daarna u zich nog veilig genoeg voelde om terug te keren naar het dorp om afscheid te nemen voor uw vertrek (CGVS, p.25), doet verder afbreuk aan de hoogdringendheid van de situatie en uw vrees ten aanzien van de taliban ingegeven door de bedreigingen aan uw adres. Dit getuigt op zijn minst van gedrag dat niet overeenkomt met iemand die vreest voor zijn leven.

Voorts verklaarde u dat uw neef I. (...) na uw vertrek uit Afghanistan is doodgeschoten in zijn huis door de taliban daar hij een overheidsdienaar is, toen hij terugkeerde naar huis om te trouwen (CGVS, p.28). Daar u eerder verklaarde dat al uw familie ook in Chelkapa woonde (CGVS, p.8) is het opvallend dat uw neef zich, net als u eerder, veilig genoeg voelde om terug te keren naar het dorp ondanks de eerdere aanvallen op uw oom en uzelf. Ook bent u wederom niet in staat te verduidelijken wie deze aanval zou hebben uitgevoerd, buiten de taliban in het algemeen of wie de informatie dat uw neef een overheidsdienaar is heeft doorgegeven (CGVS, p.29). Ook ten aanzien van de, door u verklaarde, voortdurende bedreigingen aan uw adres (CGVS, p.9,30) kan u geen verduidelijking verschaffen, noch kan u documenten of enig ander bewijs hiervan voorleggen. Uw verklaringen dienaangaande missen dan ook elke objectieve grond.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot uw identiteitsbewijs. U legde ter staving van uw nationaliteit reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw taskara voor. Daar documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, bevestigen zij ook geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier 'Landeninformatie – bron 1') blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u op 7 oktober 2019 nog enkele foto's en een filmpje met betrekking tot uw overleden neef over aan het CGVS. Hoewel de foto's en het filmpje een man in Afghaans legeruniform afbeelden alsook een overleden man, kan op zich geenszins worden vastgesteld dat deze man daadwerkelijk uw neef betreft noch kunnen deze beelden uw verklaringen bevestigen dat deze man die uw neef zou zijn in een directe aanslag op zijn persoon in zijn woonplaats door de taliban om het leven kwam. De foto's en het toegevoegde beeldmateriaal geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij uw oom is op bepaalde foto's staat afgebeeld en is omgekomen, volstaat dan ook niet om uw asielfrelaas te bewijzen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Verzoeker laat gelden dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, en dat de commissaris-generaal het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over zijn profiel van voormalige Afghaanse militair, betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent dat het onterecht is dat de CGVS meent dat hij geen vrees zou dienen te koesteren omdat hij "slechts" gewone soldaat was, nooit deelnam aan de gevechten doch belast was met het opsporen en verwijderen van berm bommen.

Vastgesteld moet worden dat de CGVS niet twijfelt aan het feit dat verzoeker wel degelijk soldaat geweest is.

Dat de CGVS mogelijks twijfelt aan het feit dat verzoeker 'slechts' belast zou geweest zijn met het ontmantelen van berm bommen, omdat hij foto's bijbrengt waarop hij te zien is met wapens in de hand.

Dat verzoeker als soldaat vanzelfsprekend ook gewapend was, hij diende zich immers te kunnen beschermen.

Dat dit niet wegneemt dat bij de ontminingsmissies er ook gewone soldaten aanwezig waren, wiens primaire taak het was voor de verdediging te zorgen.

Dat het dan ook onterecht is dat de CGVS meent dat de Taliban er geen aanstoot aan zou nemen dat verzoeker als 'ontmijner' werkte. Dat daarbij uit het oog verloren wordt dat de berm bommen geplaatst worden door de Taliban, dat de rol van verzoeker essentieel is bij de mogelijkheden tot zekere verplaatsing van het leger.

Dat het dan ook niet zo is dat verzoeker slechts een "gewone soldaat" was, hij was gespecialiseerd in ontmantelen van berm bommen.

Dat bovendien de CGVS ten onrechte veronderstelt dat verzoeker als gewone soldaat niet geviseerd zou worden door de Taliban.

Dat verzoekers oom bovendien ook in het leger werkte.

Dat de Taliban het toetreden tot het leger ook wil afraden, door het doden van gewone soldaten.

Dat de familie van verzoeker gekend was als pro overheid en derhalve contra Taliban.

Dat het dan ook helemaal niet vreemd is dat zij geviseerd werden door de Taliban.

Dat het relaas van verzoeker eenduidig is.

Dat verzoeker gevraagd werd een missie te vertellen, wat hij ook deed, met name een missie waarbij zij aangevallen werden.

Dat er geen verdere details gevraagd werden.

Dat de CGVS dan ook onterecht stelt dat verzoeker slechts 'beperkt' zou kunnen vertellen over zijn activiteiten."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de rol van zijn paternale oom bij het Afghaanse Nationale leger (hierna: ANA) stelt verzoeker het volgende:

"Overwegende dat verzoeker wil aanstippen dan om veiligheidsredenen zijn oom niet in uniform terugkwam naar het dorp.

Dat zij niet in dezelfde basis gekazerneerd waren, zodanig dat verzoeker geen concrete informatie kon geven over de activiteiten van zijn oom.

Dat hij wel degelijk documenten bij bracht waaruit blijkt dat zijn oom voor de overheid werkte, dat hij dit ook bij herhaling verklaarde :

(...)

Dat verzoeker bovendien niet in het dorp aanwezig was op het ogenblik van de aanval op het huis van zijn oom, zodanig dat hij dit relaas niet uit eerste hand heeft.

(...)

Wat ik deed was heel stiekem, naar huls te keren zonder het openlijk aan de omgeving de laten zien en weten dat Ik terugkwam.

Dat verzoeker de details dan ook niet kan kennen."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over zijn moeilijkheden met de taliban, betoogt verzoeker als volgt:

"Overwegende dat verzoeker niet weet hoe de Taliban te weten kwam dat hij in het leger was, noch hoe ze aan zijn telefoonnummer kwamen.

Dat het feit dat hij in het leger werkte echter bekend was in de familie en bij zijn vrienden, met wie hij telefonisch contact had.

Dat verzoeker niet wilde veronderstellen dat mogelijks één van hen, hem overgedragen heeft, doch dat dit niet uitgesloten kan worden, gelet op de gebeurtenissen.

Dat dit motief van de CGVS manifest onredelijk is en bovendien inhoudt dat verzoeker zich aan hypothesen zou overgeven. De facto weet verzoeker het niet. Het is niet omdat hij niet weet hoe de Taliban erachter zijn gekomen, dat dit niet geloofwaardig zou zijn.

Anderzijds is het onterecht dat de CGVS stelt dat verzoeker geen maatregelen zou getroffen hebben, toen hij terugging naar het dorp na de aanslag op zijn oom.

Dat verzoeker integendeel verklaarde :

(...)

Dat verzoeker mbt de bedreigingen aan zijn persoon dit aangaf aan zijn oversten, die dit echter als 'gewoon' afdeden.

(...)

Dat mbt de aanslagen er bovendien een dossier opgemaakt werd bij de politie :

(...)

Dat dit motief van de CG VS totaal strijdig is met de eenduidige verklaringen van verzoeker."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de aanslag op zijn huis, merkt verzoeker het volgende op:

"Het feit dat een kandidaat-vluchteling geen documenten neerlegt kan hem niet ten kwade geduid worden.

Het is eveneens onterecht dat verzoeker verweten wordt dat hij "niet meer" informatie kan geven over de aanvallers, hij weet perfect uit welke hoek deze komt, doch ze laten nu eenmaal geen visitekaartjes achter, noch stellen ze zich beleefd voor...

Dat verzoeker gepoogd heeft informatie te bekomen.

Dat verzoeker zich voorts afvraagt wat hij had moeten doen volgens de CGVS, hij werd uit het ziekenhuis ontslagen toen hij gezond genoeg was... Dat het feit dat hij terugging naar zijn huis enkel ingegeven was door het feit dat hij nog niet helemaal genezen was, dus een vlucht niet kon aanvatten.

Dat dit motief zuiver gebaseerd is op een persoonlijke appreciatie van de PO."

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over de dood van zijn neef I., stelt verzoeker:

"Dat de CGVS de realiteit op het terrein niet juist apprecieert.

Dat ondanks de dreiging, men hoopt dat het hemzelf niet zal overkomen.

Dat precies het feit dat de Taliban steeds driester te werk gingen, het onmogelijk maakt er nog te blijven leven."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over zijn identiteitsbewijs, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker meent dat de documenten die hij bijbracht wel degelijk zijn asielrelaas ondersteunen.

Dat de CGVS niet verder komt dan de vaststelling dat documenten nagemaakt kunnen worden.

Dat er geen enkel onderzoek specifiek naar de documenten van verzoeker gedaan wordt, noch enige aanduiding van een mogelijke valsheid aangegeven wordt.

Dat deze motivering dan ook totaal naast de kwestie is."

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing over de overige neergelegde stavingstukken, stelt verzoeker erbij te blijven dat het wel degelijk om zijn neef gaat.

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker betwist verder ten stelligste dat hij niet meegewerkt zou hebben aan de asielpcedure.

Dat hij van bij de aanvang een aantal documenten bijbracht, die zijn identiteit en afkomst aantoonde, meer bepaald :

(...)

Dat hij na het interview nog een aantal bijkomende documenten toezond.

Dat verzoeker uit het dorp CHELKAPA komt, waar hevige gevechten woedden en waarmee de contacten niet gemakkelijk zijn.

(...)

Dat verzoeker bevestigde dat er nog dagelijks problemen waren in de regio en dat nog regelmatig naar hem geïnformeerd werd :

(...)

Dat dit de actualiteit van zijn vrees aantoont.

Dat verzoekers ouders omkwamen bij een aanval op zijn huis, dat hijzelf daarbij gewond geraakte.

(...)

Dat er eveneens rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoeker slechts beperkt naar school is geweest.

(...)

Dat verzoeker gewoon soldaat was in het leger, nadat hij overtuigd werd door zijn oom, die eveneens in het leger zat, om zich erbij aan te sluiten :

(...)

Dat verzoeker een certificaat bijbracht van het feit dat hij geleerd had bermbommen op te sporen.

Dat verzoeker na een verlofperiode, omwille van de problemen die hij kende, zijn post niet vervoegde en in plaats daarvan het land ontvluchtte.

(...)

Dat verzoeker Afghanistan ontvluchtte nadat de Taliban gepoogd hadden hem te doden :

(...)

Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden.

Ondergeschikt, is er minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoont dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïsoleerd te worden door het willekeurig geweld.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een attest van de dorpsoudsten, een attest van het politiehoofdkwartier en een beslissing van het Islamitische Emiraat, alle met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Dari naar het Nederlands, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij (A) onvoldoende aannemelijk gemaakt heeft dat er in zijn hoofde een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging, nu (i) het door hem geschetste profiel van voormalige Afghaanse militair niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren, (ii) zijn kennis en vertrouwdeheid over de rol van zijn oom bij het Afghaanse leger uiterst gering is, het loutere gegeven dat zijn oom bij het ANA was niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming en hij er niet in slaagt een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie hij beweert dat hij zijn oom is door de taliban en zijn voorgehouden problemen met de taliban, en (iii) de door hem ingeroepen moeilijkheden met de taliban niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in zijn verklaringen, en omdat (B) er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor het ANA.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht dat het door verzoeker geschetste profiel van voormalige Afghaanse militair niet van die aard is dat kan worden besloten dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren daar zijn werkzaamheden bij het ANA zich beperkten tot het opsporen van landmijnen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst dienst aangestipt te worden dat het door u geschetste profiel van voormalige Afghaanse militair niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat u een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren. Uw profiel als soldaat bij het ANA volstaat bijgevolg op zich niet voor de toekenning van internationale bescherming. U haalt zelf aan een gewone soldaat te zijn geweest en aldus geen bijzondere hoge rang te hebben bekleed. Hoewel u zich buiten de militaire basis begaf, was u belast met het detecteren van landmijnen en diende u de weg vrij te maken. U had geen actieve rol bij gerichte gevechtsmissies tegen opstandelingen groepen en uw rol was voornamelijk beperkt tot het detecteren van landmijnen, zoals u verklaart. Daar het CGVS heden niet in twijfel trekt dat u op een bepaald ogenblik bij het ANA tewerkgesteld was als soldaat, bent u slechts in staat om uw activiteiten op beperkte wijze te beschrijven. Uw tewerkstelling bij het ANA ondersteunde staafde u op de zetel van het

CGVS met het voorleggen van uw legerbadge (zie groene map 'Documenten' – document 15), alsook foto's (zie groene map 'Documenten' – documenten 1-8) genomen gedurende uw legerdienst. Wanneer bevraagd over uw activiteiten bij het ANA verklaarde u enkel landmijnen te hebben opgespoord (CGVS, p.13), maar nooit te hebben deelgenomen aan gevechten of schoten te hebben gelost (CGVS, p.13-14). Ook verklaart u dat het niet uw beroep was om te vechten (CGVS, p.16). Het CGVS merkt echter op dat u op geen enkel van de voorgelegde foto's betreffende uw legerdienst te zien bent met een metaaldetector, die volgens u gebruikt wordt bij de opsporing van landmijnen (CGVS, p.13)."

In zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) er niet aan twijfelt dat hij soldaat was, dat hij wel degelijk gewapend was (zoals blijkt uit de foto's) daar hij zich diende te kunnen beschermen, dat er bij ontminingsmissies ook gewone soldaten aanwezig waren om voor de verdediging te zorgen, dat hij de door de taliban geplaatste berrmbomen ontminde zodat het onterecht is te stellen dat de taliban aan zijn werkzaamheden als ontminner geen aanstoot zouden nemen, dat tevens ten onrechte wordt gesteld dat de taliban hem als gewone soldaat niet zouden viseren, dat ook zijn oom bij het ANA werkte en dat zijn familie bekend stond als "*pro overheid en derhalve contra Taliban*". Hij meent dat zijn relaas eenduidig is en dat hij vertelde over een missie waarbij zij werden aangevallen, doch dat geen verdere vragen werden gesteld, zodat ten onrechte wordt gesteld dat hij slechts 'beperkt' zou kunnen vertellen over zijn activiteiten.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie, waaronder het rapport "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018 (zie weblink in de bestreden beslissing), blijkt dat mensen die werkzaam zijn bij het ANA weliswaar een risicoprofiel hebben, doch dat het louter werkzaam zijn voor het ANA op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er dient volgens deze richtlijnen immers ook rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: "*(...) depending on the individual circumstances of the case (...)*"), zodat een beoordeling *in concreto* zich opdringt. *In casu* wordt vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij het ANA actief was als gewone soldaat met als voornaamste taak het ontminnen van landmijnen, doch dat hij zelf niet actief deelnam aan gevechtshandelingen. Verzoeker staat zijn verklaringen middels het voorleggen van zijn legerbadge en foto's van zijn tewerkstelling (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, map met 'documenten'). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekers profiel (geen actieve deelname aan gevechten en een lagere rang binnen het leger) in samenhang met de individuele omstandigheden van zijn zaak (verzoeker kan zijn activiteiten slechts in beperkte mate omschrijven, evenmin legt hij foto's voor waarop hij met een metaaldetector te zien is) niet toelaten te besluiten dat hij in de negatieve aandacht van de taliban loopt. Uit wat hierna volgt blijkt immers dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden als ontminner-soldaat bij het ANA.

Zo motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers kennis en vertrouwdschap over de rol van zijn oom bij het ANA uiterst gering is, dat het loutere gegeven dat verzoekers oom bij het ANA was niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming en dat verzoeker er niet in slaagt een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie hij beweert dat hij zijn oom is door de taliban en zijn voorgehouden problemen met de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Voorts verklaart u tevens dat uw paternale oom, voor zijn dood, werkzaam was bij het ANA (CGVS, p.12) en dat u op aanmoediging van uw oom in dienst ging bij het leger. Uw kennis en vertrouwdschap over de rol van uw oom bij het Afghaanse leger is echter uiterst gering, zodat ook over de geloofwaardigheid van dit element in uw asielrelaas ernstige twijfels zijn. Hoewel u meermaals verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw oom net als u in dienst was bij het Afghaanse Nationale Leger legt u hiervan geen documenten neer. De documenten die u met betrekking tot uw oom wel voorlegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS betreffen slechts twee kopieën van eerder slechte kwaliteit (Zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Document 11 betreft een kopie van de politiebade van de man van wie u beweert dat hij uw oom is en document 12 betreft een certificaat van de politie opleiding van de man van wie u beweert dat hij uw oom is. Beiden certificaten vermelden aldus de politiedienst van uw oom, maar in beide documenten ontbreekt informatie over de legerdienst van uw oom bij het ANA. U legt evenmin documenten neer waarin uw familieband met deze oom zou kunnen blijken. Wanneer u gevraagd wordt de positie van uw oom bij het ANA te beschrijven, verklaart u niet te weten welke rang uw oom bekleedde of welke activiteiten uw oom uitvoerde tijdens zijn dienst (CGVS, p.15). Ook bent u niet in staat het uniform van uw oom in dienst van het Afghaanse leger te beschrijven (CGVS, p.15). Het is zeer onaannemelijk dat u geen informatie heeft over uw oom

en zijn rol binnen het ANA, u verklaart immers eerder dat uw oom u motiveerde om bij het ANA te gaan toen u meerderjarig werd (CGVS, p.12). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat uw oom u nooit informatie heeft verschaft over zijn eigen positie en/of rol bij het ANA. Daarnaast volstaat het loutere gegeven dat uw oom bij het ANA was niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. De vaststelling dat u niet in staat bent enige verklaring te kunnen geven over het legerprofiel van uw oom ondermijnt uw geloofwaardigheid. U verklaart verder dat uw oom eind 2016 is doodgeschoten bij een aanval uitgevoerd door de taliban op zijn woning daar hij een overheidsfunctionaris was (CGVS, p.21). Wanneer u gevraagd wordt hoe de taliban wist dat uw oom een overheidsfunctionaris was, geeft u aan dit niet te weten (CGVS, p.21). U legt verder geen enkel document voor ter staving van de aanval op uw oom door de taliban noch van uw ooms overlijden. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Uw vage en onzekere verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder. U slaagt er niet in een rechtstreeks verband aan te tonen tussen de zogenaamde moord op de man van wie u beweert dat hij uw oom is door de taliban en uw voorgehouden problemen met de taliban."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn oom omwille van veiligheidsredenen niet in uniform naar het dorp kwam, dat hij en zijn oom niet in dezelfde basis waren gekazerneerd zodat hij geen concrete informatie kon geven over de activiteiten van zijn oom, dat hij wel degelijk documenten bijbracht waaruit duidelijk blijkt dat zijn oom voor de overheid werkte, en dat hij zelf niet in het dorp was op het moment van de aanval op het huis van zijn oom zodat hij de informatie hierover niet uit eerste hand heeft en de details ervan dan ook niet kan kennen.

Ook de Raad stelt vast dat verzoekers kennis over zijn paternale oom, die hem nochtans zou hebben overtuigd om zelf bij het ANA aan de slag te gaan, gebrekkig is. Zo weet verzoeker niet welke positie zijn oom had bij het ANA, welke rang en activiteiten deze oom bij het ANA had of hoe diens uniform eruit zag. Het loutere feit dat zijn oom om veiligheidsredenen nooit in uniform naar het dorp kwam en in een andere basis was gestationeerd dan verzoeker, belet niet dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze oom verzoeker wel degelijk relevante informatie met betrekking tot zijn rol, zijn functie en zijn activiteiten bij het ANA zou hebben gegeven indien deze oom hem zou hebben overtuigd om zelf het ANA te vervoegen. Tevens kan worden aangenomen dat verzoeker weet hoe het uniform van zijn oom eruit ziet, aangezien hij zelf werkzaam was bij het ANA en kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de verschillende uniformen die er worden gedragen. Het voorgaande klemmt des te meer daar de documenten die verzoeker betreffende zijn oom voorlegt, met name een kopie van een politiebadge en van een politieopleiding (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten'), niet overtuigen. Nog daargelaten dat niet kan worden vastgesteld dat de op deze documenten vermelde persoon werkelijk verzoekers paternale oom betreft, handelen deze documenten bovendien over de politiedienst van de betrokken persoon en hebben ze dus geen bewijswaarde wat betreft de voorgehouden activiteiten van verzoekers oom voor het ANA. Tevens betreffen de voorgelegde documenten slechts kopieën (van ondermaatse kwaliteit) die wegens de manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Ook de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 16, map met 'landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, relativeert de bewijswaarde van deze documenten. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "(h)et feit dat een kandidaat-vluchteling geen documenten neerlegt (...) hem niet ten kwade geduid (kan) worden", dient te worden gewezen op het gestelde in artikel 48/6, §§ 1 en 4, van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat wel degelijk kan worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling zijn verzoek om internationale bescherming tracht te staven middels bewijskrachtige documenten doch dat tevens rekening dient te worden gehouden met zijn verklaringen. Naast de vaststelling dat verzoeker geen (bewijskrachtige) documenten voorlegt, wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat zijn verklaringen op zich evenmin overtuigen. Er moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoekers verklaringen over de aanslag op het leven van deze paternale oom te wensen overlaten. Zo weet verzoeker niet hoe de taliban wisten dat zijn oom een overheidsfunctionaris was. Bovendien legt verzoeker geen enkel stuk voor ter staving van de aanval op deze oom of van diens overlijden. Dat verzoeker zelf niet in het dorp aanwezig was op het moment van de aanval op het huis van zijn oom, vormt geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker, die beweert dat hij door deze oom werd overtuigd om zelf aan de slag te gaan bij het ANA en die stelt dat hij heden internationale bescherming

behoeft omdat hij ook door de taliban wordt bedreigd omwille van deze tewerkstelling, zich terdege tracht te informeren over alle relevante omstandigheden van de aanslag op het huis en het leven van deze oom, *quod non*. Dat verzoekers familie gekend zou zijn "*als pro overheid en derhalve contra Taliban*" is slechts een loutere bewering waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt overigens ondermijnd doordat in dergelijk geval redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij en zijn familie steeds op doordachte wijze de nodige voorzorgsmaatregelen zouden nemen om zich te beschermen. Verzoeker maakt echter geen enkele melding van dergelijke doorgedreven maatregelen. Bovendien is zijn bewering dat zijn familie algemeen bekend zou staan als *pro* Afghaanse overheid en tegenstanders van de taliban onverzoenbaar met zijn verklaring dat hij niet weet hoe de taliban wisten dat zijn oom een overheidsfunctionaris was en dat buiten zijn familie en vrienden niemand wist dat hij bij het ANA werkte (zie ook *infra*).

Gezien het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn paternale oom eveneens werkzaam was bij het ANA en dat deze oom omwille hiervan door de taliban om het leven werd gebracht. Als zodanig wordt tevens afbreuk gedaan aan verzoekers bewering dat ook hijzelf problemen zou hebben gekend omwille van zijn eigen tewerkstelling voor het ANA.

Tevens motiveert de commissaris-generaal dat de door verzoeker ingeroepen moeilijkheden met de taliban niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in zijn verklaringen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Ten aanzien van uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban, dient aangestipt te worden dat ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. U verklaart, na afloop van uw legeropleiding en voor de aanslag op uw oom door de taliban, reeds meermaals telefonisch te zijn bedreigd door de taliban op uw werk (CGVS, p.22-23). Wanneer u gevraagd wordt uit te weiden over deze telefonische bedreigingen, bent u niet in staat te verduidelijken hoe de taliban aan uw telefoonnummer kwam. Des te opvallender is het dat de taliban u op uw werk belde, daar u eerder verklaart dat er buiten uw familie en uw vrienden niemand ervan op de hoogte was dat u bij het leger werkte (CGVS, p.14). Uw vrees voor de taliban door de aanslag op uw oom en de dreigtelefoontjes op uw werk wordt voorts ondermijnd door het gegeven dat u verklaart geen specifieke veiligheidsmaatregelen te hebben genomen na de aanslag op uw oom bij uw terugkeer naar uw dorp eind 2017 om er te trouwen, ondanks het gegeven dat u zelf ook een overheidsfunctionaris was net als uw oom (CGVS, p.21). Bovendien keerde u terug naar uw dorp ondanks de dreigementen van de taliban die u anderhalf jaar nadat u in dienst ging begon te ontvangen. U verklaart immers dat anderhalf jaar na uw indiensttreding bij het ANA, de bedreigingen waren gestart (CGVS, p.23), dit betekent dat u anderhalf jaar meermaals bedreigd bent zonder enig verder gevolg, en u zich veilig genoeg achtte om terug te keren naar huis om te trouwen. Dit relativeert opnieuw de door u ingeroepen vrees in sterke mate.

U zet uw relaas voort door te verklaren dat bij een aanslag door de taliban op uw huis eind 2017 uw beide ouders zijn omgekomen, en uw vrouw en uzelf gewond geraakt zijn (CGVS, p.20). U legt echter geen documenten voor ter staving van deze aanslag. Hoewel u langer dan een maand werd gehospitaliseerd en uw echtgenote er erger aan toe was dan u, legt u noch medische attesten van uw vrouw of uzelf neer. Documenten of foto's met betrekking tot het overlijden van uw ouders legt u evenmin neer (CGVS, p.27). U legt enkel een foto ter staving van uw verwonding in het aangezicht neer (zie map documenten – document 13), waarvan niet kan worden vastgesteld of deze te wijten is aan de vermeende aanval van de taliban op uw woning of veroorzaakt werd door andere redenen. Op de vraag wie er verantwoordelijk is voor de aanslag verklaart u de taliban (CGVS, p.24). Het dient echter te worden opgemerkt dat wanneer u bevraagd werd over de personen die de aanval uitvoerden u niet in staat bent hierover meer informatie te verschaffen, wat moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw ingeroepen vrees. Uw kennis over de aanslagplegers beperkt zich tot informatie verkregen via uw burens (CGVS, p.24). Indien u werkelijk het slachtoffer werd van een aanslag waarbij uw ouders overigens het leven lieten, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van uw belagers en minstens al het mogelijke te doet te weten te komen door wie u en uw familie werden geviséerd. U verklaart verder dat de bedreigingen voortduurden gedurende uw ziekenhuisopname van 45 à 50 dagen (CGVS, p.24-25). Ook hier bent u niet in staat te verduidelijken door wie u nog bedreigd werd, buiten dat mensen hebben gevraagd of u de aanval overleefd hebt (CGVS, p.24, 28). Opvallender is dat, ondanks de bedreigingen aan uw adres, u pas het ziekenhuis verliet nadat u gezond genoeg was om de behandeling ambulant voor te zetten (CGVS, p.25). Er werd immers al tijdens uw ziekenhuisopname al besloten dat uw situatie niet meer veilig was, en u zou moeten vluchten (CGVS, p.26). Het gegeven dat u daarna u zich nog veilig genoeg voelde om terug te keren naar het dorp om afscheid te nemen voor uw vertrek (CGVS, p.25), doet verder afbreuk aan de hoogdringendheid van de situatie en uw vrees ten

aanzien van de taliban ingegeven door de bedreigingen aan uw adres. Dit getuigt op zijn minst van gedrag dat niet overeenkomt met iemand die vreest voor zijn leven.

Voorts verklaarde u dat uw neef I. (...) na uw vertrek uit Afghanistan is doodgeschoten in zijn huis door de taliban daar hij een overheidsdienaar is, toen hij terugkeerde naar huis om te trouwen (CGVS, p.28). Daar u eerder verklaarde dat al uw familie ook in Chelkapa woonde (CGVS, p.8) is het opvallend dat uw neef zich, net als u eerder, veilig genoeg voelde om terug te keren naar het dorp ondanks de eerdere aanvallen op uw oom en uzelf. Ook bent u wederom niet in staat te verduidelijken wie deze aanval zou hebben uitgevoerd, buiten de taliban in het algemeen of wie de informatie dat uw neef een overheidsdienaar is heeft doorgegeven (CGVS, p.29). Ook ten aanzien van de, door u verklaarde, voortdurende bedreigingen aan uw adres (CGVS, p.9,30) kan u geen verduidelijking verschaffen, noch kan u documenten of enig ander bewijs hiervan voorleggen. Uw verklaringen dienaangaande missen dan ook elke objectieve grond."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij niet weet hoe de taliban te weten kwamen dat hij bij het ANA werkte, noch hoe zij aan zijn telefoonnummer geraakten. Hij wijst erop dat zijn tewerkstelling bij het ANA bekend was bij familie en vrienden en sluit niet uit dat één van hen *"hem overgedragen heeft"*. Hij acht het onredelijk te verwachten dat hij zou weten hoe de taliban zijn tewerkstelling en zijn telefoonnummer te weten kwamen. Verder wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk maatregelen nam toen hij naar het dorp kwam. Meer bepaald kwam hij slechts stiekem naar huis na een lange periode en meldde hij de bedreigingen bij zijn oversten die hieraan echter geen gevolg gaven. Hij vermeldde eveneens het opmaken van een dossier door de politie met betrekking tot de aanslagen. Wat betreft de aanslag op zijn huis voert verzoeker aan dat het feit dat hij geen documenten voorlegt hem niet ten kwade kan worden geduid. Hij acht het onterecht dat wordt gesteld dat hij niet meer informatie kan geven over de aanvallers: *"hij weet perfect uit welke hoek deze komt, doch ze laten nu eenmaal geen visitekaartjes achter, noch stellen ze zich beleefd voor..."*. Hij stelt verder dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis enkel naar huis ging omdat hij nog niet helemaal genezen was en zijn vlucht nog niet kon aanvatten. Volgens hem maakte de *protection officer* van het CGVS een louter subjectieve interpretatie. Wat betreft de dood van zijn neef I. stelt verzoeker in zijn verzoekschrift nog dat *"de CGVS de realiteit op het terrein niet juist apprecieert"*, dat *"ondanks de dreiging, men hoopt dat het hemzelf niet zal overkomen"* en dat *"precies het feit dat de Taliban steeds driester te werk gingen, het onmogelijk maakt er nog te blijven leven"*.

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban omwille van zijn werkzaamheden bij het ANA, zich terdege tracht te informeren over zijn belagers, *quod non*. Verzoeker verklaart immers dat enkel zijn familieleden en zijn vrienden op de hoogte waren van zijn tewerkstelling bij het ANA, doch hij kan niet uitleggen op welke wijze de taliban van deze tewerkstelling op de hoogte kwamen, laat staan hoe zij aan zijn telefoonnummer op het werk geraakten. Dat verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift de suggestie opwerpt dat één van zijn familieleden of vrienden hem mogelijks heeft verklikt, is niet ernstig. Behalve dat het om talibanleden ging, weet verzoeker ook niet wie de aanval op zijn huis pleegde. Nochtans zouden zijn ouders bij deze aanval zijn omgekomen en geraakte hijzelf en zijn echtgenote bij deze aanval gewond. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat iemand die zelf werkzaam is als militair al het mogelijke in het werk stelt om alle relevante informatie over zijn belagers te vergaren, *quod non in casu*.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker geen specifieke veiligheidsmaatregelen nam na de aanslag op zijn oom. Dat verzoeker een lange periode wachtte alvorens stiekem naar zijn dorp terug te keren, volstaat op zich niet daar hij tevens verklaarde dat de taliban hem telefonisch bedreigden zodat kan worden aangenomen dat de taliban reeds op de hoogte waren van zijn tewerkstelling bij het ANA en een eventuele terugkeer van verzoeker naar zijn dorp nauwlettend in het oog zouden houden. Dat verzoeker gedurende anderhalf jaar meermaals bedreigd werd zonder gevolg en dat hij de situatie veilig genoeg achtte om naar zijn dorp terug te keren om te trouwen, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden bedreigingen door de taliban. Dat verzoeker de bedreigingen meldde aan zijn oversten en dat er door zijn vader en ooms naar de politie werd gegaan, kan evenmin worden beschouwd als afdoende veiligheidsmaatregelen aangezien verzoeker zelf verklaart dat zijn oversten geen gevolg gaven aan zijn melding en dat ook de politie hem niet hielp.

Ook de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij na zijn ziekenhuisopname nog naar huis terugkeerde om afscheid te nemen terwijl reeds tijdens zijn ziekenhuisopname zou zijn besloten dat de situatie voor hem zo onveilig was geworden dat hij moest vluchten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen. Dat verzoeker nog niet helemaal

genezen was en hierdoor zijn vlucht nog niet kon aanvatten, is slechts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd door enig (begin van) bewijs.

Bovendien liet verzoeker na in de loop van de administratieve procedure enig stuk bij te brengen met betrekking tot de aanval op zijn huis en/of de ziekenhuisopname van hem en/of zijn echtgenote, en evenmin over het overlijden van zijn ouders. De foto van een verwonding in zijn gezicht (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') volstaat allerm minst. Er kan immers niet worden vastgesteld waar en wanneer deze foto werd gemaakt en evenmin op welke wijze deze verwonding werd opgelopen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *"(h)et feit dat een kandidaat-vluchteling geen documenten neerlegt (...) hem niet ten kwade geduid (kan) worden"*, dient nogmaals te worden gewezen op het gestelde in artikel 48/6, §§ 1 en 4, van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat wel degelijk kan worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling zijn verzoek om internationale bescherming tracht te staven aan de hand van bewijskrachtige documenten, doch dat tevens rekening dient te worden gehouden met zijn verklaringen, wat *in casu* ook is gebeurd. Ter terechtzitting legt verzoeker bij een aanvullende nota een attest van de dorpsoudsten, een attest van het politiehoofdkwartier en een beslissing van het Islamitische Emiraat voor. De Raad stelt vast dat het attest van de dorpsoudsten en het attest van het politiehoofdkwartier niet gedateerd zijn en bovendien uiterst summier en vaag verzoekers problemen weergeven, wat de authenticiteit ervan al sterk ondermijnt. Uit het attest van het politiehoofdkwartier blijkt bovendien dat verzoeker klacht heeft ingediend naar aanleiding van de feiten die hem volgens zijn verklaringen zijn overkomen, doch in de loop van de administratieve procedure heeft verzoeker op geen enkel ogenblik melding gemaakt van een klacht die hij zou hebben ingediend. In tegendeel, gevraagd of hij of zijn familie stappen ondernomen hebben tegen de taliban na de aanval, zoals bijvoorbeeld dit gaan melden aan de lokale autoriteit, antwoordde verzoeker dat ze *"daar niet bij geholpen (worden) ongeacht wat je zou doen of ondernemen, want ze kunnen die mensen toch niet opsporen, ze weten toch niet wie ze zijn"* (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Dat verzoeker thans met een attest van het politiehoofdkwartier van de provincie Baghlan komt aandraven, is bijgevolg allerm minst ernstig en doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Evenzeer stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van de beslissing van het Islamitische Emiraat waarin hij werd gevraagd om zich aan te geven. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie', COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 21 november 2017). Aldus staat verzoeker zijn relaas niet aan de hand van bewijskrachtige stukken. De Raad wenst er verzoeker bijkomend aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. De beslissing van het Islamitische Emiraat dateert van 2 oktober 2017 en verzoeker laat na uiteen te zetten waarom dit niet eerder kon worden bijgebracht. De omstandigheid dat de vertaling van dit document dateert van 19 augustus 2020 doet daaraan geen afbreuk. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt die hij reeds veel eerder in de procedure had kunnen aanbrengen. Deze weinig proactieve houding doet vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Wat betreft de dood van verzoekers neef I. na verzoekers vertrek uit Afghanistan, wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat deze neef, die eveneens als overheidsfunctionaris werkzaam zou zijn geweest, naar het dorp terugkeerde terwijl er eerder reeds aanvallen plaatsvonden op het huis van zijn oom en van verzoeker. Dat zijn neef zou hopen dat hem niets zou overkomen, zoals geopperd in het verzoekschrift, valt niet te rijmen met de beweemde aanvallen op verzoekers oom en verzoeker zelf. Opnieuw weet verzoeker niet wie precies de aanval op zijn neef uitvoerde en op welke wijze diens werkzaamheden voor de overheid bekend zouden zijn geraakt. Evenmin heeft verzoeker afdoende concrete informatie over de bedreigingen die na zijn vertrek nog aan zijn adres zouden zijn gemaakt. Eveneens legt verzoeker geen bewijskrachtige documenten neer van deze beweemde bedreigingen sedert zijn vertrek uit Afghanistan. Als zodanig wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met de taliban eens te meer ondermijnd.

De overige, hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing

opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot uw identiteitsbewijs. U legde ter staving van uw nationaliteit reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw taskara voor. Daar documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, bevestigen zij ook geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier ‘Landeninformatie – bron 1’) blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u op 7 oktober 2019 nog enkele foto's en een filmpje met betrekking tot uw overleden neef over aan het CGVS. Hoewel de foto's en het filmpje een man in Afghaans legeruniform afbeelden alsook een overleden man, kan op zich geenszins worden vastgesteld dat deze man daadwerkelijk uw neef betreft noch kunnen deze beelden uw verklaringen bevestigen dat deze man die uw neef zou zijn in een directe aanslag op zijn persoon in zijn woonplaats door de taliban om het leven kwam. De foto's en het toegevoegde beeldmateriaal geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij uw oom is op bepaalde foto's staat afgebeeld en is omgekomen, volstaat dan ook niet om uw asielrelaas te bewijzen.”

De bewering in onderhavig verzoekschrift dat *“de CGVS niet verder komt dan de vaststelling dat documenten nagmaakt kunnen worden”*, vindt geen steun in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal zich tevens op andere, pertinente overwegingen baseert. Hierover voert verzoeker echter geen enkel concreet en inhoudelijk betoog. Dat verzoeker erbij blijft dat de afgebeelde persoon zijn neef betreft, is niet meer dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, wat op zich evenwel niet volstaat om deze motivering *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“er geen enkel onderzoek specifiek naar de documenten van verzoeker gedaan wordt, noch enige aanduiding van een mogelijke valsheid aangegeven wordt”*, gaat hij er verkeerdelijk van uit dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Waar verzoeker verder aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij slechts beperkt naar school is geweest, laat hij na *in concreto* te duiden op welke wijze zijn beweerde beperkte scholingsgraad op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van (een deel van) zijn verklaringen, wat op zich evenmin een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, niet het geval is.

Waar verzoeker nog meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere

vervolgning of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.ref>

world.org/docid/5ac603924.html of <https://www.refworld.org>; EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zoverre verzoeker meent dat hij "wegens zijn profiel" een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de provincie Baghlan, wordt erop gewezen dat zijn risicoprofiel als soldaat bij het ANA hoger reeds aan bod kwam bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet en zodoende dan ook niet in aanmerking kan worden genomen als een element dat de kans vergroot dat hij slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Voor het overige brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde veiligheidsanalyse onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS

uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel, dat als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. X).

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN